

Arrest

nr. 185 690 van 20 april 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 22 december 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 januari 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BYTTEBIER, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 oktober 2016 dient de verzoekster, die de Turkse nationaliteit heeft, samen met haar echtgenoot (zie de zaak met rolnummer X), in België een asielaanvraag in. Zij legt hierbij een geldig Turks paspoort voor. Uit de gegevens van de visa-databank blijkt dat de verzoekster op 9 augustus 2016 door de Italiaanse consulaire diensten in het bezit werd gesteld van een Schengenvisum.

Op 19 oktober 2016 richten de Belgische autoriteiten een overnameverzoek aan de Italiaanse autoriteiten op grond van artikel 12.2. van de Verordening Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat

verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin-III-Verordening).

Op 21 december 2016 wordt aan de Italiaanse autoriteiten meegedeeld dat Italië overeenkomstig artikel 22.7. van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat is geworden, daar het overnameverzoek niet binnen de in artikel 22.1. van de Dublin-III-Verordening bepaalde termijn beantwoord werd.

Op 22 december 2016 stemmen de Italiaanse autoriteiten alsnog uitdrukkelijk in met de overname op grond van artikel 12.2. van de Dublin-III-Verordening.

Op 22 december 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekster ter kennis werd gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : (...)

voornaam : (...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Turkije

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 07.10.2016 asiel in België, samen met haar echtgenoot. Wat haar identiteits- of reisdocumenten betreft, legde de betrokkene haar paspoort, identiteitskaart en rijbewijs voor.

Raadpleging van de visa-databank toonde aan dat de betrokkene een Schengen-visum aanvraag bij de Italiaanse consulaire diensten in Istanboel (Turkije) en dat dit visum werd afgeleverd op 09.08.2016 met een geldigheidsduur van 09.08.2016 tot 09.11.2016.

De betrokkene, staatsburger van Turkije, werd verhoord op 13.10.2016 en verklaarde dat ze Turkije in september verliet om met een boot het grondgebied van de Lidstaten in Griekenland te betreden. De betrokkene gaf aan dat ze oorspronkelijk legaal wilde reizen, maar dat gezien het feit dat de paspoorten van sommigen in beslag werden genomen en ze gearresteerd werden, ze er voor koos illegaal naar Griekenland te reizen. De betrokkene verklaarde dat ze tot ongeveer 15 september in Athene verbleef om vervolgens met het vliegtuig naar België door te reizen om dezelfde dag nog aan te komen. In België aangekomen, diende de betrokkene op 07.10.2016 een asielaanvraag in, samen met haar echtgenoot.

Op 19.10.2016 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd.

Tijdens zijn verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat haar man de keuze voor België had gemaakt. Ze verklaarde dat hij advocaat is en zich uitgebreid geïnformeerd heeft om een land te kiezen waar de rechten en de democratie prominent aanwezig waren. Ze gaf aan hem in zijn keuze te zijn gevolgd. De betrokkene

verklaarde bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Italië omdat ze zich in België veilig voelt, zeker wat hun rechten en justitie betreft. Ze gaf aan hier reeds te verblijven en te wensen om hier ook te blijven. Ze verklaarde dat ze een Italiaans visum had omdat haar man informatie had verkregen om via Italië naar België te gaan, maar dat ze die route niet hebben genomen omdat het levensgevaarlijk was.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene stelde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in haar geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel

3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Italië die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals vermeld, besloot de betrokkene niet via Italië te reizen, maar vloog ze rechtstreeks van Griekenland naar België.

Middels een tussenkomst van haar advocaat d.d. 01.11.2016 en 28.11.2016 uitte de betrokkene bezwaar tegen een mogelijke overdracht aan Italië en verzocht ze de Belgische autoriteiten zijn asielaanvraag in België te behandelen. De advocaat van de betrokkene argumenteert dat de betrokkene weldegelijk een visum aanvroeg en verkreeg bij de Italiaanse consulaire diensten in Turkije, maar dat ze er bij binnenkomst geen gebruik van maakte aangezien ze niet via legale weg Turkije kon verlaten. De advocaat gaf aan dat de betrokkene geen gebruik maakte van de reguliere weg en dus geen binnenkomststempels heeft. Bijgevolg kan het visum, aldus de advocaat van de betrokkene, geen criterium zijn om de bevoegde Lidstaat te bepalen. De advocaat argumenteert dat enkel wanneer men effectief gebruik maakt van het visum om binnen te reizen, het visum kan weerhouden worden als criterium.

We wensen er op te wijzen dat een duidelijk onderscheid dient te worden gemaakt bij het bepalen van de verantwoordelijke Lidstaat tussen een geldig visum en visum dat minder dan zes maanden verlopen is. Artikel 12(2) van Verordening 604/2013 bepaalt: "Wanneer de verzoeker houder is van een geldig visum, is de lidstaat die dit visum heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, tenzij dit visum namens een andere lidstaat is afgegeven op grond van een vertegenwoordigingsregeleing als bedoeld in artikel 8 van Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement ende Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode. In dat geval is de vertegenwoordigde staat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming".

Artikel 12(4) van Verordening 604/2013 bepaalt: "Wanneer de verzoeker slechts houder is van één of meer verblijfstitels die minder dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die minder dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, zijn de leden 1, 2 en 3 van toepassing zolang de verzoekers het grondgebied van de lidstaten niet verlaten heeft".

Uit bovenstaande artikels van Verordening 604/2013 blijkt dat het effectief gebruik maken van een visum om het grondgebied van een lidstaat te betreden, enkel relevant is voor het bepalen van de verantwoordelijke Lidstaat indien het een visum betreft dat minder dan zes maanden verlopen is. Indien het een visum betreft dat op het moment van de asielaanvraag in België nog geldig was, speelt het geen rol of de betrokkene al dan niet daadwerkelijk gebruik maakte van het betreffende visum om het grondgebied van een lidstaat te betreden. In voorliggend geval is sprake van een visum geldig tot 09.11.2016 en was dit visum op het moment van de asielaanvraag van de betrokkene op 19.10.2016 derhalve nog geldig. Bijgevolg is het feit dat de betrokkene geen gebruik maakte van het visum om het grondgebied van de Lidstaten te betreden irrelevant in het bepalen van de verantwoordelijke Lidstaat overeenkomstig artikel 12(2) van Verordening 604/2013. Derhalve kan België niet verantwoordelijk worden gesteld voor de behandeling van de door de betrokkene ingediende asielaanvraag en is Italië ontegensprekelijk de verantwoordelijke Lidstaat.

We wensen ook op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits hij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren. Ze gaf aan een gebitsprothese te hebben, maar verder geen vermeldenswaardige problemen te ervaren. We benadrukken dat de betrokkene tijdens de duur van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Daarnaast verwijzen in dit verband ook naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 82-85).

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We benadrukken desbetreffend dat, indien zou worden aangevoerd dat in het geval van Italië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel, we er op wijzen dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en ze stelde daarin dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1981 geboren vrouw zonder kinderen die vergezeld is van haar echtgenoot. We verwijzen hieromtrent nogmaals naar het feit dat de betrokkene verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren en geen elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat zij in de onmogelijkheid verkeert te reizen en dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat zij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen onder meer nogmaals naar het hierboven reeds beschreven geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen opnieuw toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien deze nog niet het voorwerp was van

een finale beslissing (pagina 40). Het bovenvermelde AIDA-rapport stelt duidelijk dat "Dublin-terugkeerders", wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een beslissing opnieuw in de procedure terecht komen ("The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues", pagina 40). Indien de asielzoeker zich niet aanbood voor het gehoor en daarna een afwijzing ontving kan de asielzoeker de bevoegde instanties alsnog vragen te worden gehoord ("The person has not presented him or herself for the personal interview and will be issued a negative decision, but may request the Territorial Commission to have a new interview", pagina 40).

Daarnaast werd er de voorbije jaren werd met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn, maar dat "Dublin terugkeerders" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en het rapport maakt geen gewag van problemen ter zake.

Een andere recente bron is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" –Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Zo wijzen we op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15). Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI – "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country", <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprarexpansion>)

Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4

van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy – over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum – Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Verder benadrukken we ook dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We wijzen er tot slot nogmaals op dat de Italiaanse instanties het terugnameverzoek d.d. 19.10.2016 niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/20130 gestelde termijn beantwoord hebben, waardoor Italië met, toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van haar asielaanvraag zal kunnen aanvaarden indien de betrokkene dat wenst. De Italiaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderden naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italië in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten (4)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het rechtszekerheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“1. Verwerende partij laat na de voorzienbare gevolgen van een terugkeer naar Italië degelijk te onderzoeken, rekening houdend met de algemene situatie in dat land, om zo correct te beoordelen of ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, en of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen. ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tót de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4

december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Bovendien moet dit onderzoek volgens het EHRM, gezien de delicate en onstabiele situatie in Italië, met grote voorzichtigheid gebeuren en op basis van een volledige, rigoureuze en geactualiseerde informatie (EHRM, 4 november 2014, arrest Tarakhel t. Zwiserland).

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing wat betreft de onthaal- en opvangmogelijkheden in Italië niet afdoende, en voerde geen zorgvuldig onderzoek naar de opvangsituatie. Zo maakt verwerende partij zich schuldig aan een selectieve lezing van de bronnen die ze aanhaalt, en schetst ze een té optimistisch beeld van de opvangcrisis in Italië.

2. In de eerste plaats maakt verwerende partij zich schuldig aan een selectieve lezing van de bronnen die ze aanhaalt, en schetst ze een té optimistisch beeld van de opvangcrisis in Italië.

2.1. Betreffende toegang tot de asielprocedure en het daaraan gelinkte opvangsysteem bij aankomst in Italië:

Verwerende partij haalde aan in de bestreden beslissing dat verzoeker toegang zal hebben tot de asielprocedure en het daaraan gelinkte opvangsysteem.

Verzoeker betwist niet dat hij recht heeft om bij aankomst zijn asielaanvraag in te dienen maar verschillende recente rapporten wijzen op de vaak lange wachttijden voor Dublin- terugkeerders die nog geen asielaanvraag hebben ingediend bij hun eerste passage door Italië. Het recente SFH-rapport (bijlage 2) haalt aan als volgt:

"Asylum seekers sometimes have to wait a lons time until they set a first appointment (fotosegnalamento). This also applies to Dublin returnees who did not apply for asylum in Italy before they were transferred. In Rome, the waiting period can be up to one month. During this time, applicants have no identification and no access to reception or accommodation. " (Swiss Refugee Council SFH/OSAR, "Reception conditions in Italy- Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy" (Augustus 2016) (Hierna SFH-rapport), p 18.)

Verzoekster en haar echtgenoot riskeren dus een maand dakloos te zijn vooraleer hun aanvraag zelfs maar kan geregistreerd worden. Dit houdt uiteraard ernstige implicaties in voor hun menselijke waardigheid en het recht op hun fysieke en psychische integriteit.

Verwerende partij stelde dat het SFH-rapport enkel de situatie aankaart in Rome en Milaan en dus niet representatief zou zijn voor het hele Italiaanse grondgebied. Verwerende partij garandeert echter niet dat verzoeker niet naar Rome of Milaan zal teruggevoegen worden en baseert zich ook niet op recente rapporten die aantonen dat de situatie in de rest van Italië beter is. Het meest recente AIDA-rapport, waarnaar verwerende partij ook in de bestreden beslissing verwijst, handelt zonder twijfel wel over de situatie van heel Italië (bijlage 3).

Uit dit AIDA rapport blijkt in elk geval dat het fenomeen van lange wachttijden zich niet beperkt tot Rome en Milaan. Het stelt dat de toegang tot de reguliere opvang (voor nieuwe aanvragers) weken of zelfs maanden vertraging kan oplopen:

"According to the practice recorded until the end of September 2015, even though by law asylum seekers are entitled to material reception conditions immediately after claiming asylum and the "fotosegnalamento " (fingerprinting), they may access accommodation centres only after their formal registration ("verbalizzazione"). This implies that, since the verbalizzazione can take place even months after the presentation of the asylum application, asylum seekers can face obstacles in finding alternative temporary accommodation solutions. Due to this issue, some asylum seekers lacking economic resources are obliged to either resort to friends or to emergency facilities, or to sleep on the streets" (AIDA, "Country Report: Italy", (December 2015) (hierna AIDA-rapport December 2015), p 62.)

Volgens een recent rapport van Artsen zonder Grenzen (bijlage 4) bedraagt de gemiddelde wachttijd tussen de eerste registratie en de effectieve toewijzing van een opvangplaats gemiddeld anderhalve maand, met pieken tot wel drie maanden. (Médecins Sans Frontières, Out of Sight. Asylum seekers and refugees in Italy, (12 april 2016), beschikbaar op https://www.aerzte-ohne-grenzen.de/sites/germanv/files/attachments/aerzte_ohne_grenzen_out_of_sight_report.pdf, p. 11)

Bovendien moet worden opgemerkt dat uit het door verwerende partij zelf aangehaalde AIDA rapport blijkt dat zelfs tijdens de periode dat de specifieke opvang voor Dublin-terugkeerders nog werkzaam was, het voorviel dat geen opvangplaats kon worden gevonden en noodgedwongen zelf alternatieve verblijfplaatsen dienden te zoeken:

"However, it happens that Dublin returnees are not accommodated and find alternative forms of accommodation such as self-organised settlements" (AIDA rapport December 2015, p 64)

De mensonwaardige omstandigheden waarin asielzoekers terechtkomen indien ze noodgedwongen in dergelijke zelf-georganiseerde informele verblijfplaatsen moeten verblijven, worden uitgebreid besproken in het reeds aangehaalde rapport van Artsen zonder Grenzen.

Ook het SFH-rapport schetst geen rooskleurig beeld van deze alternatieve opvangvoorzieningen.

"The living conditions for asylum seekers and refugees in squats, slums and on the street are abysmal. They live on the margins of society without any prospect of improving their situation. Their everyday life consists of covering their basic needs, such as searching for food and a place to sleep" (SFH-rapport, p 45)

Dat het niet uitzonderlijk is dat asielzoekers zich moeten begeven naar de straat of een dergelijk mensonwaardige opvangalternatieven blijkt duidelijk uit de volgende passages van het SFH-rapport:

"Especially in Rome, a large number of asylum seekers and people with protection status live in squats and slums. " (SFH-rapport, p 44)

"Many asylum seekers and people with protection status in Rome are /homeless." (SFH-rapport, p 44)

Verwerende partij haalt tot slot ook aan dat in de luchthavens ngo's werkzaam zijn die de Dublin-terugkeerders helpen bij hun aankomst. Uit het SFH-rapport blijkt nochtans dat deze hulp verre van optimaal is.

"In Rome, the responsible NGO has changed almost every year in recent years due to the way contracts are awarded, while in Milan, the same NGO has been in place for years. This is particularly problematic when a new organization receives the mandate, as it must first find its feet and knowledge is wasted. GUS reports that after its contract had expired, it even had to dismantle and remove the deckchairs it had installed." (SFH-rapport, p 23)

"According to GUS, the NGO at Rome Airport is informed a month in advance about the exact date and the expected number of transfers from other Dublin countries on a certain day. However, there is no definitive confirmation and no further information is given if the transfer does not take place on that day, for example if the person being transferred lodges a complaint against the Dublin decision in the other Dublin country or goes into hiding, or if the transfer does not take place for some other reason. In addition, the airport NGO is only given very little additional information about the person being transferred. If the person is particularly vulnerable due to physical or mental illness, this makes it more difficult to find adequate care and prepare for their special needs. What's more, the NGO is not always informed about the medical needs of arrivals" (SFH-rapport, p 23-24)

Bijgevolg moet geconcludeerd worden dat voor het hele Italiaanse grondgebied wachttijden voor opvang veelvoorkomend zijn. Verzoekster loopt dus een reëel risico om bij aankomst in Italië zich te moeten beroepen op de alternatieve, niet door de staat georganiseerde, opvangmogelijkheden of op straat te leven. Verwerende partij liet na in de bestreden beslissing dergelijke wachttijden te vermelden en garanties te bieden dat verzoekster een snelle toegang zou hebben tot het opvangnetwerk.

Meer zelfs, verwerende partij blijkt geen enkel contact te kunnen maken met de Italiaanse overheid die standaard niet reageert op terugname verzoeken. Hoe kan verzoekster de garantie hebben dat de

informatie de verwerende partij al dan niet overmaakt aan de Italiaanse autoriteiten ook effectief aankomt? Gelet op de teneur van de rapporten over de crisissituatie in Italië en de kwetsbaarheid van het doelpubliek biedt het stilzwijgen van de Italiaanse staat weinig vertrouwen en kan niet ingezien worden hoe het interstatelijk vertrouwensbeginsel hier ook effectief kan aangenomen worden.

2.2. Betreffende de kwaliteit en capaciteit van de opvang zelf

Uit de praktijk blijkt uit het recente SFH-rapport dat zelfs de hypothetische opvang die wel beschikbaar is, niet aan de enorme vraag kan voldoen en zijn de bestaande opvangplaatsen van ondermaatse kwaliteit. Deze opvangmogelijkheden worden hier verder overlopen.

2.2.1 Eerst en vooral kunnen Dublin-terugkeerders in Italië niet langer meer gebruik maken van speciaal voor hen ingerichte opvangplaatsen. Het meest recente rapport van SFH stelde het volgende:

"The FER projects set up specifically to accommodate people returned to Italy under the Dublin Regulation expired in summer 2015 without replacement. Subsequent projects under the current EU fund AMIF should come into force in August 2016, according to GUS. The project is scheduled to last 24 months." (SFH-rapport, p 26)

De tijdelijke plaatsen die specifiek werden ingericht om personen die in het kader van de Dublin-verordening door Italië werden terug- of overgenomen zij momenteel dus niet meer open.

Deze vaststelling bracht Uw Raad er recent toe een beslissing van verwerende partij volgens dewelke Dublin-terugkeerders nog steeds terecht konden in specifiek voor hen ingerichte opvangplaatsen te vernietigen (RvV nr. 169 039 van 3 juni 2016).

Het rapport spreekt inderdaad van fondsen die nieuwe opvangplaatsen voor Dublin- terugkeerders zouden moeten creëren. Ondertussen zijn we echter meer dan een jaar verder na de sluiting van deze opvangplaatsen, en zijn deze blijkbaar nog steeds niet geopend. Verzoekster zal hierin dus niet terecht kunnen.

Bijgevolg moeten Dublin-terugkeerders sinds juni 2015 beroep doen op het reguliere opvangnetwerk. Dit wordt ook door verwerende partij bevestigd in de bestreden beslissing.

Verwerende partij wijst er echter op dat het AIDA-rapport "geen gewag maakt van problemen ter zake". Verwerende partij voerde echter geen grondig bijkomend onderzoek naar dit reguliere opvangnetwerk, en concludeert op onzorgvuldige wijze dat verzoeker wel terecht zal kunnen in het reguliere opvangnetwerk.

In de volgende paragrafen wordt dit reguliere opvangnetwerk en zijn tekortkomingen besproken.

2.2.2. Het CAS opvangsysteem is georganiseerd als 'emergency reception centres'. Het is een opvangnetwerk dat niet enkel voorzien is voor Dublin-terugkeerders. Het is wel de opvangplaats waar de meeste Dublin-terugkeerders terechtkomen zoals het rapport van SFH aanhaalt in volgende paragrafen:

"Asylum seekers who are returned to Italy under the Dublin III Régulation usually find accommodation in a CAS or another first-stage reception centre." (SFH-rapport, p 26)

"People who are transferred to Rome under the Dublin III Regulation and whose asylum application is dealt with by the Questura of Rome are usually accommodated in CAS centres." (SFH-rapport, p 29)

Verwerende partij maakt in haar beslissing m.b.t. verzoeker geen enkele specifieke verwijzing naar dit opvangsysteem (buiten in een korte verwijzing dat er toekomstplannen zijn om dit systeem te vervangen) en evalueert niet de situatie in dit opvangsysteem. Verzoeker heeft nochtans, zo blijkt uit het SFH rapport, de grootste kans om in dergelijk opvangcentrum terecht te komen.

De kwaliteit van deze opvang laat ver aan de wensen te over zo blijkt uit volgende paragrafen van het SFH rapport:

"The majority (72 percent) of places in the accommodation system are in CAS centres; however there is no publicly available list of centers and their funding and mandates are intransparent. Neither are there any clear national guidelines. CAS are run by various institutions, including municipalities, private organizations and NGOs. Management often lacks experience in dealing with asylum seekers. Many centres are very remote, overfull and unsuitable. There are also reports of very poor hygienic standards. Due to the dramatic increase in the number of centres and constant changes to management, staff are often unqualified and/or overworked. " (SFH-rapport, p 28-29)

"CAS centres are contracted out every six months; the resulting financial insecurity hinders the establishment of good, sustainable projects. To be awarded a contract, operators apply together with an accommodation (unlike contracts for Centri governativi di prima accoglienza), which means that both the management and location can change. " (SFH-rapport, p 29)

Asielzoekers en Dublin-terugkeerders zoals verzoekster lopen bovendien grote kans om een zeer lange tijd in deze ongewenste situatie te verblijven. Het CAS opvangnet is in de praktijk geen tijdelijke verblijfsplaats voor mensen als verzoeker. Dat bewijst ook het volgend fragment:

"Theoretically, new arrivals should only stay in a CAS for a short time until accommodation can be found in a SPRAR. However, as the SPRAR system does not have sufficient places, most people stay in CAS for longer or for the whole duration of their asylum procedure. There used to be a maximum duration for a stay in a CAS, but this restriction was lifted. People can stay in a CAS centre at least until their asylum request has been approved or rejected. If the person appeals against a rejection of their asylum the same status as an asylum seeker and can also stay in the centre. However, in some CAS centres, people have to leave 15 days after receiving their asylum decision. In these cases, there is a high probability that they will end up on the street." (SFH-rapport, p 29)

2.2.3. De verwerende partij verwijst wel in haar beslissing specifiek naar de SPRAR opvang. Dit is onderdeel van de 'second stage reception' opvang en Dublin-terugkeerders kunnen hier inderdaad tot toegelaten worden. Deze opvangplaatsen staan echter niet enkel open voor Dublin-terugkeerders. (SFH-rapport, p 45, p.33) Meer nog, Dublin-terugkeerders maken een heel klein deel uit van het totaal aan personen die in SPRAR opvang verblijven.

"In 2014, only around four percent of people accommodated in the SPRAR system were Dublin cases" (SFH-rapport, p 36)

Het lage aantal van Dublin-terugkeerders in deze opvangplaatsen is omdat de prioriteit bij andere groepen ligt. Zo wordt voorrang verleend aan personen die hun asielaanvraag positief beantwoord zien en aan kwetsbare personen:

"SPRAR was instructed by the Ministry of the Interior to give priority to integrating people from first-stage reception centres who had been granted asylum into the SPRAR system in order to free up accommodation places in the CAS centres for new asylum seekers" (SFH-rapport, p 35)

"Vulnerable people are also given priority" (SFH-rapport, p 35)

Bovendien kamt de SPRAR opvang met grote tekorten in het aantal plaatsen.

"Despite a considerable increase in the number of beds, the capacity in SPRAR centres is insufficient. Therefore, many people never have access to a second-stage reception centre." (SFH-rapport, p 14)

De verwerende partij verwijst naar de uitbreiding van het aantal plaatsen in het SPRAR- netwerk. In het aangehaalde SFH-rapport wordt dit ook aangehaald en verzoeker wil dan ook zeker niet beweren dat Italië geen inspanningen doet om de ondercapaciteit aan te pakken. Dit verandert echter niets aan de conclusie dat er, ondanks de extra inspanningen, nog steeds onvoldoende bedden zijn.

"However, it is still not enough by far, considering that people in the 92,000 places in first- stage reception centres are theoretically waiting to be given a place in the SPRAR system. As SPRAR has far fewer places than CAS. SPRAR centres are normally always full and places can only be allocated to a small number of asylum seeker s and beneficiaries of protection" (SFH-rapport, p 34)

Het SFH-rapport concludeert m.b.t. de kans om opgevangen te worden in SPRAR opvang als volgt:

"Allocation seems to be random and, in a certain sense, a matter of luck." (SFH-rapport, p 38)

Naast het feit dat verzoeksters profiel haar een zeer kleine kans geeft om een plaats in een SPRAR te verkrijgen, is de kwaliteit van dergelijke opvang ook sterk achteruit gehaald door het stijgend aantal bedden.

"The SPRAR system offers good support for those who can find a place. However, because of the dramatic increase in the number of places, it is impossible to ensure the same high quality standards as when there were fewer places" (SFH-rapport, p 38)

Door enkel te verwijzen naar het feit dat er meer plaatsen bijgekomen zijn in het SPRAR opvangnetwerk, laat verwerende partij na een grondige analyse te maken van de concrete situatie van verzoekster en de kwaliteit van deze opvangplaatsen. Verzoekster is echter niet gebaat met goede intenties, maar met garanties en resultaten. Dit is een nietszeggend argument, indien dit zich niet concreet vertaalt naar gegarandeerde opvangplaatsen.

2.2.4. Verder bestaat de kans dat verzoekster terechtkomt in CARA opvang.

De CARA opvangplaatsen blijven open tot wanneer de Regional Hubs in werking zijn. (SFH-rapport, p 27) Het SFH-rapport wist het volgende te melden over de CARA opvangplaatsen:

"These centres are often large and very remote. The quality varies considerably and integration measures therefore differ accordingly. Some are mass accommodation with little support" (SFH-rapport, p 27)

Ook in de CARA opvangplaatsen verandert het management elke drie jaar waardoor uiterst belangrijke ervaring verloren gaat.

"These centres are contracted out every three years. The building remains the same, but the management changes." (SFH-rapport, p 28)

Het AID A-rapport bevestigt:

"CARA do not all offer the same reception services. Their quality of assistance varies between facilities and sometimes fails to meet adequate standards, especially regarding the provision of legal and psychosocial assistance.²⁵⁵ Identification, referral and care provided to vulnerable individuals is often inadequate due to low levels of coordination among stakeholders, an inability to provide adequate legal and social support as well as the necessary logistical follow-up.²⁵⁶ Finally, the monitoring of reception conditions by the relevant authorities is generally not systematic and complaints often remain unaddressed.²⁵⁷

As mentioned above, LD 142/2015 provides for a monitoring system in reception centres by the Prefecture through the social services of Municipalities. 258" (AIDA-rapport December 2015, p. 65)

"In fact, where there is no place available in neither SPRAR nor CARA, the Prefecture nevertheless sends asylum seekers to one of those structures, thereby exceeding their maximum reception capacity. As a result, this causes overcrowding and a deterioration of material reception conditions (see the section on Conditions in Reception Facilities). " (AIDA-rapport December 2015, p. 65)

Ook deze soort opvangplaatsen vergeet verwerende partij te analyseren en ook m.b.t. deze opvangplaatsen worden meerdere tekortkomingen vastgesteld door recente rapporten.

Bijgevolg, als de verzoekster het geluk heeft om in een van de opvangsystemen terecht te komen (waarvoor zij geen garantie heeft gekregen van verwerende partij), zal dat hoogstwaarschijnlijk in een CAS of CARA opvang zijn. Verwerende partij liet na deze opvangsystemen zelfs te vermelden laat staan te analyseren. Een analyse van deze opvangsystemen doet besluiten dat er systematische tekortkomingen aanwezig zijn die ertoe kunnen leiden dat verzoeker op een mensonwaardige manier behandeld wordt. In het door verwerende partij wel aangehaalde SPRAR opvang komen weinig Dublin-terugkeerders terecht en ook hier geeft verwerende partij niet de garantie dat verzoekster in deze instanties zal terechtkomen. Door de toestroom aan asielzoekers en de voorkeur die op een andere groep ligt, lijkt de kans dan ook klein dat verzoekster hier een verblijfplaats vindt. Bovendien, moet er

zelfs dan gewezen worden op de tekortkomingen van dit opvangnetwerk, iets wat verwerende partij ook nagelaten heeft. Verwerende partij heeft zich gelimiteerd tot het verwijzen naar de toekomstplannen van de Italiaanse overheid inzake opvang van asielzoekers ('zullen samengevoegd worden') en tot het verwijzen naar initiatieven ('meer plaatsen') zonder te kijken of het probleem (gebrek aan menswaardige opvang) daarmee is opgelost. De rapporten van SFH en AIDA werden door verwerende partij fragmentarisch gelezen en de extra bronnen waarop verwerende partij zich beroep zijn sterk verouderd.

3. Ten tweede, en belangrijker nog, hield verwerende partij niet voldoende rekening met de massale instroom van nieuwe asielzoekers in Italië de laatste maanden. Deze zeer grote toename van het aantal asielzoekers in Italië maakt de opvangcrisis in Italië enkel maar groter.

In de update van het UNCHR van november 2016 blijkt dat er al meer asielzoekers in Italië gearriveerd zijn in de eerste elf maanden van 2016 dan tijdens dezelfde periode in 2015 (bijlage 5). (Italy – Sea arrivals UNHCR Update # 9 (November 2016))

Deze zeer grote toename van het aantal asielzoekers in Italië maakt de opvangcrisis in Italië enkel maar groter.

Verwerende partij hield met deze massale toestroom van nieuwe asielzoekers in Italië geen rekening. Het vermeldde deze toestroom enkel kort en besloot dat hieruit verzoeker nog altijd niet zelf kan kiezen in welke lidstaat hij zijn asielaanvraag indient. Verwerende partij had echter meer rekening moeten houden met deze massale toestroom als deze logischerwijze gevolgen heeft voor de capaciteit en kwaliteit van de aanwezige opvang.

Ondanks het feit dat verwerende partij op de hoogte was of diende te zijn van de massale toestroom van migranten in Italië, wordt hiermee totaal geen rekening gehouden in de bestreden beslissing. Dit vormt dan ook een duidelijke schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verwerende partij stelde de bestreden beslissing niet op landeninformatie die voldoende up-to-date is, ondanks het feit dat ze alle nodige rapporten in handen had of diende te hebben.

Door geen rekening te houden met de massale toestroom van nieuwe asielzoekers in Italië in 2016, waardoor het reeds overbelaste asiel- en opvangsysteem nog verder onder druk kwam te staan, ging verwerende partij uiterst onzorgvuldig te werk, en werd de zorgvuldigheidsplicht dan ook geschonden. Het is alom bekend dat Italië reeds sinds 2014 ernstige problemen heeft met betrekking tot de opvangcapaciteit, en dat de Italiaanse overheid grote moeilijkheden om de menselijke waardigheid van asielzoekers te garanderen kent. Door de massale toename van asielzoekers sindsdien, zijn de problemen hieromtrent enkel maar toegenomen. Hierdoor zijn er ernstige aanwijzingen op een mogelijke schending van artikel 3 EVRM.

Gezien de problematische situatie in Italië, had verwerende partij voor verzoekster schriftelijke garanties moeten vragen aan de Italiaanse overheid aangaande een correcte behandeling van zijn asielprocedure en de mogelijkheid tot opvang. Deze garanties ontbreken echter compleet. Italië werd (sic) Verwerende partij ging uiterst onzorgvuldig te werk door de bestreden beslissing te nemen zonder voorafgaandelijk individuele garanties voor verzoekster te vragen aan de Italiaanse autoriteiten.

Verzoekster wilt bijkomend ook opmerken dat alle steun en hulp die zij hier geniet voortkomt uit netwerk omtrent de heer Gülen, en gebonden is aan België. In Italië is een dergelijk netwerk en dergelijke hulp niet voorhanden. De hulp die genoten wordt is ook geen 'recht' en kan slechts geboden worden zolang niet te veel mensen die om deze reden Turkije ontvlucht zijn er beroep op dienen te doen. Zo kan dezelfde hulp en bijstand in bijvoorbeeld Duitsland niet geboden worden door het netwerk daar omdat er simpelweg veel te veel Turkse onderdanen in dit verband daar verblijven om die hulp financieel houdbaar te maken."

2.1.1. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

In de mate dat de verzoekster zich beroept op een schending van het rechtszekerheidsbeginsel, merkt de Raad op dat elke uiteenzetting hieromtrent ontbreekt. De verzoekster blijft geheel in gebreke om uiteen te zetten op welke wijze dit specifieke beginsel van behoorlijk bestuur *in casu* zou zijn geschonden. Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is.

Bijgevolg is het middel, in de hierboven aangegeven mate, onontvankelijk.

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Hetzelfde geldt voor de motiveringsvereiste die wordt opgelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Bij lezing van de thans bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud de verzoekster het nodige inzicht verschaft en haar toelaat de hierboven bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door de verzoekster ontwikkelde middel blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen kent, aangezien hij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. Verzoeksters kritiek dat de bestreden beslissing berust op een eenzijdig en partieel onderzoek van de rapporten betreffende de situatie van asielzoekers en Dublinterugkeerders in Italië, betreft niet de uitdrukkelijke motiveringsplicht maar dient te worden beoordeeld in het licht van de tevens aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht. In elk geval dient te worden vastgesteld dat het doel dat met de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet, blijkt niet.

2.1.3. Waar de verzoekster inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de motivering van de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekster voert tevens de schending aan van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Het onderzoek betreffende de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur, dient *in casu* te worden gevoerd in het licht van deze verdragsrechtelijke bepalingen. Immers bekritiseert de verzoekster inhoudelijk het motief in de bestreden beslissing dat de overdracht aan de Italiaanse autoriteiten, met toepassing van de criteria van de Dublin-III-Verordening, haar niet blootstelt aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin-III-Verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld. (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342)

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 251).

Om te beoordelen of de verzoekster een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoekster naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar een verzoeker erop alludeert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer hij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekster en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de verzoekster, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan zijn geval, moet de verzoekster over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekster toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van 21 december 2011 in de zaak N.S./Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” – artikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansredenen van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin II-Verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt in dit verband het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Zodoende dient een verzoeker aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die zijn individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan een dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

Met betrekking tot de algemene situatie in Italië wordt er in de bestreden beslissing op basis van recente rechtspraak van het EHRM, op gewezen dat de situatie van asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland:

“We benadrukken desbetreffend dat, indien zou worden aangevoerd dat in het geval van Italië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel, we er op wijzen dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en ze stelde daarin dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).”

Het standpunt van de gemachtigde vindt steun in de rechtspraak van het EHRM, die tot op heden werd bestendigd. Niet enkel in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35), maar ook eind 2015 bevestigde het EHRM dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen. (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr.

39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, A.M. v. Zwitserland; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, A.T.H. v. Nederland). In 2016 werd dit standpunt opnieuw bevestigd (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 33; en EHRM 28 juni 2016, nr. 15363/16, N.A. e.a. v. Denemarken, § 27). Tot op heden blijft de beoordeling van het Hof hieromtrent ongewijzigd.

Uit verdere lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië. Hij heeft bij zijn onderzoek rekening gehouden met een aantal internationale gezaghebbende rapporten en is overgegaan tot een grondige analyse van deze rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde zijn bevindingen niet enkel baseert op het door "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, *Asylum Information Database - National Country Report - Italy*, up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd), maar ook op de volgende pertinente en gezaghebbende bronnen van informatie:

- het rapport van Christopher Chope, *"L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes"*, Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014;
- het rapport van Italian Council for Refugees (CIR) *"Italy – over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries"*, AIDA, 09.09.2014;
- UNHCR, *"Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy"*, juli 2013;
- *"Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries"*, ECRE Weekly Bulletin van 30 april 2015;
- *"Third resettlement and relocation forum – Italian Roadmap"* van 1 oktober 2015;
- het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH c.q. OSAR, *"Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien"*, Bern, augustus 2016;
- <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprarexpansion>;
- het rapport van Amnesty International *"Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights"* van 2016;

De gemachtigde komt tot de conclusie dat deze bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld verschaffen en geen aanleiding geven om te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor Dublin-terugkeerders per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

In de bestreden beslissing wordt niet ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen Italië voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang, maar er wordt verwezen naar voormelde rapporten om onder meer aan te geven op welke gestructureerde wijze de situatie voor Dublin-terugkeerders en asielzoekers in Italië geregeld is. De gemachtigde baseert zich onder meer op het AIDA rapport van december 2015 met betrekking tot de situatie van Dublin-terugkeerders en asielzoekers in Italië, maar verwijst ook naar het SHF rapport van 2016 dat ruim aandacht besteedt aan de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië, met name in Rome en Milaan.

Vooreerst vermeldt de bestreden beslissing dat uit dit AIDA rapport blijkt dat er met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome, Milaan, Bologna, ...) bijkomende opvangcapaciteit werd gecreëerd voor Dublin-terugkeerders. Deze opvangstructuren voor Dublin-terugkeerders zijn niet meer operationeel maar de Dublin-terugkeerders worden intussen opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67), waarbij in het rapport geen gewag wordt gemaakt van problemen ter zake.

De gemachtigde besluit vervolgens na analyse van OSAR/SFH rapport van augustus 2016 dat dit rapport geenszins doet besluiten dat Dublin-terugkeerders *"geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor*

internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt."

Verder wordt betreffende de algemene opvangcapaciteit in Italië het volgende gesteld: "Zo wijzen we ook op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15)".

De gemachtigde neemt ook zeer recente informatie van 19 oktober 2016 in rekening: "Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI – "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country", <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprarexpansion>)".

Verder wordt de volgende nuancering aangebracht wat betreft een recent rapport van Amnesty International van 2016: "We wensen ook op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits hij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013."

De verwerende partij komt, na het onderzoek en de beoordeling van de in de verschillende bronnen vervatte informatie, tot de volgende conclusie:

"Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy – over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum – Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier)."

Uit het voorgaande blijkt dat de gemachtigde in de bestreden beslissing omstandig heeft gemotiveerd waarom hij van oordeel is dat de voormelde rapporten, die inderdaad gewag maken van tekortkomingen, er geen blijk van geven dat deze tekortkomingen zich op een dergelijke schaal situeren dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt. Tevens blijkt dat de gemachtigde zich hierbij heeft gesteund op een uitgebreid onderzoek en een grondige analyse van verscheidenen recente bronnen van informatie die aan het administratief dossier werden toegevoegd en die uitgaan van gezaghebbende organisaties zoals het UNHCR, AIDA, OSAR en Amnesty International. Het blijkt tevens dat de gemachtigde zich bij de concrete beoordeling van het risico op een schending van de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het Handvest heeft laten leiden door de vigerende rechtspraak van het EHRM en het Hof van Justitie inzake de overdracht van asielzoekers naar de overeenkomstig de Dublin-III-Verordening bevoegde lidstaat.

De Raad stelt vast dat de verzoekster zijn betoog eveneens steunt op de reeds door de gemachtigde beoordeelde rapporten van SFH/OSAR en AIDA, hierbij stellende dat de gemachtigde een partiële lezing heeft gemaakt van deze rapporten en dat hij bijgevolg de concrete gevolgen van de overdracht naar Italië niet zorgvuldig heeft onderzocht. Zo citeert de verzoekster uit het SFH- waaruit blijkt dat ook Dublin-terugkeerders onderworpen kunnen worden aan wachtperiodes voor de registratie van de asielaanvraag die tot een maand kunnen oplopen. Zij verwijst ook naar het AIDA-rapport waaruit blijkt dat de toegang tot de reguliere opvang weken tot maanden in beslag kan nemen en de betrokken asielzoekers dan het risico lopen aangewezen te zijn op alternatieve vormen van opvang, vaak in erg slechte omstandigheden.

Wat de aspecten van (toegang tot) de asielprocedure in Italië betreft, stelt de gemachtigde in verwijzing naar het AIDA-rapport het volgende vast:

"(...)Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. (...) We wijzen er tot slot nogmaals op dat de Italiaanse instanties het terugnameverzoek d.d. 19.10.2016 niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/20130 gestelde termijn beantwoord hebben, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zal kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Italiaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italië in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming"

Deze vaststellingen worden door de verzoekster niet concreet weerlegd. De verzoekster brengt geen enkel concreet gegeven aan waaruit zou kunnen blijken dat zij na zijn Dublinoverdracht geen daadwerkelijke toegang zou hebben tot de asielprocedure of dat er zich structurele problemen zouden voordoen waardoor tijdens de eventuele wachtperiode dan wel na de zogenaamde verbalizzazione, niet kan worden gegarandeerd dat zij niet - direct of indirect - naar haar land van herkomst of elders zal worden uitgewezen vooraleer een volledig en gedegen onderzoek werd gevoerd van haar asielaanvraag. De verzoekster maakt dan ook geen systeemfouten in de Italiaanse asielprocedure aannemelijk.

De verzoekster uit enkel concrete bedenkingen bij het opvangsysteem voor Dublinterugkeerders en asielzoekers in Italië.

De Raad merkt dienaangaande op dat uit de bestreden beslissing blijkt de gemachtigde het AIDA rapport van december 2015 heeft samengelezen met het SFH rapport van 2016 en andere recente informatie aangehaald in deze beslissing. Na lezing van deze rapporten stelt de Raad vast dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen Dublinterugkeerders, met name naargelang zij al dan niet reeds een asielaanvraag in Italië hebben ingediend. *In casu* is niet betwist dat de verzoekster geen asielaanvraag heeft ingediend in Italië.

Voor wat betreft Dublin-terugkeerders die in Italië nog geen asielaanvraag hebben ingediend, geval waarin ook de verzoekster zich bevindt, blijkt dat zij bij hun aankomst in de luchthaven een asielaanvraag moet indienen. Zij zullen een afspraak bekomen bij de bevoegde Questura om een zgn. verbalizzazione te bekomen. (p. 22 van het SFH rapport, augustus 2016) (noot: Questura slaat op de

migratiedienst van de Italiaanse politie). De modaliteiten van de overdracht worden op voorhand vastgelegd op basis van de Dublin-verordening. De Dublin-terugkeerders ontvangen van de grenspolitie in de luchthaven een uitnodiging die informeert welke Questura bevoegd is voor hun asielaanvraag. In de luchthavens van Rome en Milaan is er een NGO ter plaatse om advies en bijstand te verlenen aan Dublin-terugkeerders. Dublin-terugkeerders die in Italië nog geen asielaanvraag hebben ingediend, moeten hun aanvraag voorleggen aan de Questura die bevindt in de luchthaven. (p. 23 van het SFH rapport, augustus 2016)

Waar de verzoekster naar voor brengt dat de toegang tot de reguliere opvang weken tot zelfs maanden in beslag kan nemen ingevolge de wachttijd tot het bekomen van een verbalizzazione en waar zij hieromtrent een paragraaf citeert uit pagina 62 van het AIDA-rapport, merkt de Raad op dat deze paragraaf niet handelt over de asielaanvragen die door Dublinterugkeerders worden ingediend eens zij zich aanbieden na de overdracht aan Italië, maar over de algemene groep van asielzoekers in Italië. In datzelfde hoofdstuk van het AIDA-rapport 'Criteria and restrictions to access reception conditions' wordt op p. 63-64 de specifieke en *in casu* van belang zijnde situatie van de toegang tot de materiële opvang van Dublinterugkeerders naar Italië toegelicht. Hieruit blijkt dat Dublinterugkeerders die nog niet eerder in een opvangcentrum hebben verbleven in Italië, *quod in casu*, toegang hebben tot de CARA of SRPAR centra en dat het niet mogelijk is concreet te evalueren welke de tijdspanne is die nodig is om effectief toegang te hebben tot deze centra. Er wordt hierbij tevens gewezen op de recente oprichting van tijdelijke noodopvangstructuren specifiek voor Dublinterugkeerders. De enkele vage bemerking "*however, it happens that Dublin returnees are not accommodated and find alternative forms of accommodation such as self-organised settlements*" laat niet toe vast te stellen dat er een systematische falen is van de Italiaanse autoriteiten om opvang te voorzien voor Dublinterugkeerders. Bovendien dient te worden opgemerkt dat deze bevinding op p. 64 van het AIDA-rapport, waarnaar ook de verzoekster verwijst, blijkt uit dit rapport zelf steunt op een rapport van Pro Asyl dat dateert van 2011 en dat dus bezwaarlijk als actueel kan worden beschouwd in het kader van de thans voorliggende Dublinoverdracht anno 2017.

In de mate dat de verzoekster verwijst naar p. 11 van een rapport van Artsen Zonder Grenzen van april 2016, toegevoegd aan het verzoekschrift, merkt de Raad op dat hieruit geenszins kan blijken dat de gemiddelde wachttijd tussen de eerste registratie en de effectieve toewijzing van een opvangplaats anderhalve maand tot drie maanden bedraagt. Het gaat desbetreffend immers enkel over de gemiddelde termijn dat het percentage asielzoekers die zich in een 'informal settlement' bevinden er daadwerkelijk verblijven, om welke reden dan ook (zo is er ook een groep die de initiële opvangcentra heeft verlaten om de identificatieprocedure te ontlopen). Hiermee wordt dan ook op geen enkele wijze uitspraak gedaan over de wachtperiode waaraan de gehele groep van asielzoekers, en laat staan Dublinterugkeerders, zouden zijn onderworpen alvorens toegang te krijgen tot de door de overheid ingerichte opvangcentra. Bovendien blijkt uit dit rapport tevens dat in het jaar 2015, 83.970 asielaanvragen werden geregistreerd in Italië, waar 19.715 reguliere opvangplaatsen in het SPRAR-netwerk en 76.683 plaatsen in de andere opvangstructuren tegenover staan.

Waar de verzoekster verwijst naar het rapport van SFH/OSAR, merkt de Raad op de gemachtigde op goede gronden heeft aangegeven dat uit dit rapport blijkt dat er in Milaan en Rome NGO's opereren die bijstand verlenen aan Dublinterugkeerders. Voorts erkent de gemachtigde dat dit rapport inderdaad gewag maakt van tekortkomingen, maar niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt. Met zijn loutere citaten uit en verwijzingen naar het SFH/OSAR-rapport, toont de verzoekster niet aan dat dit standpunt kennelijk onredelijk of onjuist zou zijn. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de Italiaanse overheden zich op 22 december 2016 alsnog uitdrukkelijk akkoord verklaarden met de verantwoordelijkheid voor het behandelen van verzoeksters asielaanvraag op grond van artikel 12.2. van de Dublin-III-Verordening. De Italiaanse autoriteiten hebben in dit schrijven van 22 december 2016 hun Belgische collega's uitdrukkelijk verzocht om de verzoekster over te dragen via de luchthaven te Milaan Malpensa en hen minstens zeven dagen op voorhand in kennis te stellen van de datum van de daadwerkelijke overdracht. Zij hebben tevens uitdrukkelijk gevraagd om elke informatie mee te delen van de specifieke situatie omtrent de fysieke of mentale gezondheid of handicap of andere delicate situaties die grote problemen zouden kunnen veroorzaken voor de planning. Ook wordt verzocht de verzoekster mee te delen dat zij zich bij aankomst in de luchthaven onmiddellijk dient aan te bieden op het "Ufficio di Polizia di frontiera". Deze handelwijze geeft op zijn minst aan dat de Italiaanse overheden de overdracht op voorhand willen plannen, waardoor niet kan worden aangenomen dat op voorhand vast staat dat voor de verzoekster bij haar overdracht geen plaats zal worden voorzien in een opvangfaciliteit.

Waar de verzoekster nog wijst op het feit dat niet aan de NGO wordt bevestigd of de overdracht doorgaat, of er wijzigingen zijn, zijn er in de voorliggende zaak geen elementen voorhanden die wijzen op een plotse wijziging van het tijdstip van overdracht. Bovendien blijkt dit, volgens het SFH-rapport, vooral problematisch wanneer er sprake is van een bijzonder kwetsbaar profiel, wegens psychische of fysieke gezondheidsproblemen, wat voor de verzoekster niet het geval blijkt.

De verzoekster toont derhalve niet concreet aan dat zij een reëel risico loopt om zich bij aankomst in Italië te moeten beroepen op de alternatieve, niet door de staat georganiseerde, opvangmogelijkheden of op straat te leven.

Één en ander wordt overigens door de verzoekster zelf tegengesproken, waar zij in haar kritiek onder punt 2.2. 'betreffende de kwaliteit en capaciteit van de opvang zelf', duidelijk aangeeft dat uit het SFH/OSAR rapport van augustus 2016 blijkt dat de Dublinterugkeerders gewoonlijk opvangen worden in een CAS-centrum of een andere eerstelijnsopvangvoorziening en dat zij dus de grootste kans heeft om in dergelijk opvangcentrum terecht te komen, een kleinere kans om te worden opgevangen in een CARA-centrum en een nog kleinere kans om opvang te krijgen in het SPRAR-netwerk.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekster geenszins aannemelijk maakt dat hij bij haar overdracht naar Italië een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest door het (al dan niet tijdelijke) gebrek aan enige opvangplaats in één van de verschillende opvangstructuren die door de Italiaanse overheden zijn ingericht.

Wat de capaciteit en de kwaliteit van de opvangvoorzieningen (CAS, CARA en SPRAR) in Italië betreft, dient te worden opgemerkt dat in tegenstelling tot hetgeen de verzoekster betoogt, uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde wel degelijk oog heeft voor het feit dat uit de rapportering ter zake een aantal tekortkomingen en problemen naar voren komen.

De Raad stipt voorts aan dat de verzoekster zich baseert op dezelfde rapporten dan de gemachtigde van de staatssecretaris, maar hierbij uit het oog verliest dat de gemachtigde in zijn beslissing van 22 december 2016 ook volgende recente informatie van 19 oktober 2016 heeft betrokken: *"Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI – "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country" zie <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprarexpansion>)." In haar middel weerlegt de verzoekster nergens deze concrete overwegingen op grond van meer recente rapportage. Zij kan, gelet op hetgeen voorafgaat, evenmin dienstig voorhouden dat de gemachtigde zich naast de verwijzing naar de rapporten van SFH en AIDA zou hebben gebaseerd op sterk verouderde extra bronnen.*

Waar de verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad, blijkt er – los van het gegeven dat arresten van de Raad geen precedentenwerking hebben – niet dat de thans voorliggende feiten gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot het arrest van de Raad waarnaar de verzoekster verwijst.

Vervolgens dringt zich de vaststelling op dat verzoekster in haar middel beweert dat zij *"hoogstwaarschijnlijk in een CAS of CARA-opvang"* zal terechtkomen die systeemfouten zou vertonen, waardoor haar betoog, dat vooral gebaseerd is op uittreksels uit het AIDA-rapport van december 2015 en het OSAR/SFH-rapport van augustus 2016, eerder hypothetisch overkomt. Uit het OSAR/SFH-rapport van augustus 2016 blijkt immers dat 'Dublin-terugkeerders' meestal in een CAS of een ander centrum voor eerste opvang worden ondergebracht in afwachting van een toewijzing aan andere opvangstructuren zoals het SPRAR-netwerk of de "Centri governativi di prima accoglienza" (de voormalige CARA-centra) (p. 15). Dit rapport maakt weliswaar gewag van punctuele problemen, maar hieruit blijkt geen systemisch falen dat een afzien van een overdracht op grond van artikel 3 van het EVRM zou rechtvaardigen. De Raad herhaalt dat de gemachtigde zich voor het overige niet beperkt tot een loutere of partiële verwijzing naar de rapporten van SFH en AIDA, maar dat hij op grond van een grondige analyse van het geheel van de hierboven reeds *nominatim* vermelde recente en pertinente bronnen van informatie heeft geconcludeerd dat *"bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij*

bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.”

De verzoekster slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de actuele situatie in Italië, in haar geheel beschouwd, zou kunnen worden aangemerkt als een systemisch falen zoals bedoeld in de rechtspraak van het EHRM of het Hof van Justitie, waardoor de Dublin-overdracht van een asielzoeker naar Italië automatisch een inbreuk zou uitmaken op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Dit klemmt des te meer nu het EHRM sinds de arresten Tarakhel en A.M.E. nog verscheidene malen heeft bevestigd dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, A.M. v. Zwitserland; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, A.T.H. v. Nederland). In 2016 werd dit standpunt opnieuw bevestigd (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 33; en EHRM 28 juni 2016, nr. 15363/16, N.A. e.a. v. Denemarken, § 27). In de recentste beslissing van het EHRM van 4 oktober 2016 wordt dit verwoord als volgt: *“The Court reiterates that the situation in Italy for asylum-seekers can in no way be compared to the situation in Greece at the time of the M.S.S. v. Belgium and Greece judgment (cited above), and that the structure and overall situation of the reception arrangements in Italy cannot, in themselves, act as a bar to all removals of asylum-seekers to that country.”*

Waar de verzoekster met de verwijzing naar rapporten van december 2015 (AIDA) en augustus 2016 (SFH/OSAR) laat uitschijnen dat de situatie in Italië voor asielzoekers en Dublinterugkeerders zodanig slecht is dat de tekortkomingen oplopen tot werkelijke systeemfouten in de opvangkwaliteit en opvangcapaciteit in Italië, kan zulks in het licht van deze recente en duidelijke rechtspraak van het EHRM niet worden aangenomen. Immers dient er op te worden gewezen dat het EHRM ten tijde de beslissing in de zaak Ali tegen Zwitserland en Italië van 4 oktober 2016 zulks uitdrukkelijk heeft ontkend. De Raad benadrukt dat het EHRM - in tegenstelling tot de Raad zelve - wel degelijk de bevoegdheid heeft en die ook in de praktijk brengt om *motu proprio* informatie te vergaren teneinde een onderzoek te voeren naar de gevolgen van de overdracht in het licht van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 31.)

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublinterugkeerders in Italië en de verklaringen van de verzoekster zelve. Hij heeft zich bij zijn onderzoek gebaseerd op een aantal internationale gezaghebbende rapporten en is overgegaan tot een grondige analyse van deze rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers en Dublinterugkeerders in Italië in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

In de bestreden beslissing wordt niet ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen Italië voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang, maar er wordt verwezen naar rapporten om onder meer aan te geven op welke gestructureerde wijze de situatie voor Dublinterugkeerders en asielzoekers in Italië geregeld is. De gemachtigde besluit hieruit dat niet zonder meer en automatisch kan worden gesteld dat asielzoekers in Italië automatisch deel uitmaken van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is.

Uit het AIDA rapport blijkt dat asielzoekers in het algemeen in de eerstelijnsvoorzieningen blijven voor een duur van 7 tot 30 dagen, tot wanneer zij kunnen doervloeiën naar de tweedelijnsopvang, in het zgn. SPRAR-netwerk. Het betreft hier kleinschaligere opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen. In deze opvangvoorzieningen worden meer en betere diensten aangeboden, en blijkens de stukken lijkt het probleem van overbevolking zich niet te situeren op dit niveau. De verzoekster maakt op het eerste gezicht niet concreet aannemelijk dat zij niet op een redelijke tijdspanne zou kunnen doorstromen naar een SPRAR-centrum. Daarenboven kunnen in de informatie die de verzoekster ter zake naar voor brengt geenszins concrete elementen worden gevonden die erop wijzen dat in de CAS-

centra, in CARA of SPRAR centra in hun algemeenheid en verscheidenheid, zich daadwerkelijke onmenselijke toestanden zouden voordoen die verzoeksters grondrechten zouden aantasten.

De verzoekster stelt ook dat onvoldoende rekening zou zijn gehouden met de massale instroom van nieuwe asielzoekers de laatste maanden en verwijst hierbij naar een document van het UNHCR waarin wordt gesteld dat er in Italië tot november 2016 173.008 migranten toekwamen via de zee, waaruit hij concludeert dat de opvangcrisis alleen maar groter wordt. De stelling van de verzoekster vertoont evenwel een aantal fundamentele redeneerfouten. In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat niet alle migranten die in Italië via de Middellandse Zee arriveren zich als asielzoeker manifesteren, waardoor het aantal migranten dat op de Italiaanse grondgebied arriveert gedurende 2016 niet automatisch kan worden gelijkgesteld met het aantal asielzoekers dat opvang behoeft. De elementen die verzoekster aanbrengt zijn dus niet van aard om de vaststelling te uit de bestreden beslissing te weerleggen dat uit de rapporten blijkt dat het opvangnetwerk aanzienlijk werd uitgebreid.

Met haar betoog, waarbij zij wijst op de bepaalde tekortkomingen in de asielopvang, toont de verzoekster niet aan dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië heden systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen. Evenmin komt uit de lezing van de verschillende rapporten in het administratief dossier en de door de verzoekster voorgelegde bronnen een onbetwistbaar en duidelijk beeld van structurele tekortkomingen in de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië naar voren.

De stukken die de verzoekster aan haar verzoekschrift toevoegt en zijn uiteenzetting doen geen afbreuk aan de conclusie van het EHRM in de voormelde arresten dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen. (EHRM 30 juni 2015, nr. 39350/13, par. 36).

De verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij als asielzoeker bij de overdracht naar Italië zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers, in het bijzonder Dublinterugkeerders, aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

In het licht van wat hierboven wordt besproken, maakt de verzoekster niet aannemelijk dat de genuanceerde benadering door de gemachtigde over de opvang en behandeling van asielzoekers, met name de Dublinterugkeerders, op grond van informatie uit verschillende gehanteerde recente bronnen, kennelijk onredelijk of niet zorgvuldig zou zijn.

Aangezien geen systeemfouten worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië, moet worden nagegaan of de gemachtigde voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van de verzoekster in het licht van het gegeven dat hij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep.

Hoewel de verzoekster als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, kan zij niet zonder meer betogen dat in haar geval individuele en schriftelijke garanties hadden moeten worden gevraagd en geboden van de Italiaanse asielinstanties. Immers toont zij niet aan dat zij dergelijke specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin zij zal worden opgevangen (cf. EHRM A.S/Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E/Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland). Nergens blijkt, noch betoogt de verzoekster dat zij specifieke gezondheidszorgen nodig heeft of dat zij enige andere extreme kwetsbaarheid vertoont.

De Raad merkt tevens op dat uit de recente rechtspraak van het EHRM niet langer blijkt dat individuele garanties moeten worden gevraagd van de Italiaanse asielinstanties, in tegenstelling tot wat de verzoekster beweert. In een omzendbrief van 2 februari 2015, met specifieke verwijzing naar het Tarakhel arrest, garandeerde de Italiaanse minister van Binnenlandse zaken aan alle Dublinpartners dat alle families met kleine kinderen samen zullen worden opgevangen in een faciliteit waar de opvangomstandigheden zijn aangepast aan de familie en de leeftijd van de kinderen. In een tweede brief van 15 april 2015 informeerde de Italiaanse minister van binnenlandse zaken de Europese

Commissie dat huisvesting binnen het SPRAR netwerk werd gereserveerd voor families die in het kader van de Dublin-verordening worden overgedragen aan Italië. Een lijst met beschikbare faciliteiten werd in een omzendbrief van 8 juni 2015 aan de Dublinpartners verzonden. Uit recente rechtspraak volgt dat het EHRM voormelde omzendbrieven aanvaard als een voldoende garantie en geen reden ziet om te geloven dat de opvangplaatsen die specifiek worden voorbehouden voor families die worden overgedragen in het kader van de Dublin-verordening niet beschikbaar zullen zijn bij hun aankomst te Italië, in zoverre de Italiaanse overheden op de hoogte zijn van een familiesituatie en de datum van de geplande Dublin-overdracht.

Verder blijkt uit recente rechtspraak dat het EHRM bevestigt dat de overdracht van volwassen asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 EVRM. (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 15, 34 en 36)

De verzoekster kan niet gevolgd worden in het betoog dat *in casu* zou moeten worden nagegaan welke de individuele garanties zijn over de opvangplaats en de omstandigheden in dewelke zij als Dublin-terugkeerder zal belanden. De verzoekster kan *in casu* overigens ook niet dienstig voorhouden dat de Italiaanse autoriteiten standaard niet antwoorden op de terugnameverzoeken. Uit de stukken van het administratief dossier en zoals hierboven reeds besproken, blijkt immers dat in het geval van de verzoekster wel degelijk alsnog uitdrukkelijk een akkoord werd gegeven met de overname op grond van artikel 12.2. van de Dublin-III-Verordening.

Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekster het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aantoonde en bijgevolg evenmin artikel 4 van het Handvest dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt.

Dit klemmt *in casu* des te meer nu het betoog van de verzoekster hoofdzakelijk is gebaseerd op problemen inzake de opvang voor asielzoekers en Dublin-terugkeerders in Italië terwijl uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verzoekster in België nooit gebruik heeft gemaakt van de opvangvoorzieningen die haar bij het indienen van haar asielaanvraag werden aangeboden. Voor de verzoekster werd een opvangplaats in Sint-Pieters-Woluwe voorzien, doch zij heeft er zelf voor gekozen om hier geen gebruik van te maken en om zelfstandig in Hasselt te gaan wonen. Bij de uiteenzetting van het tweede middel geeft de verzoekster tevens aan dat zij en haar echtgenoot een bankrekening hebben geopend. Er zijn dan ook duidelijke indicaties dat de verzoekster zelf in haar levensonderhoud kan voorzien zonder te moeten terugvallen op de door de overheid georganiseerde opvang. De verzoekster maakt geheel niet aannemelijk dat zulks niet mogelijk zou zijn in Italië. Gelet op de gegevens van het voorliggende dossier, dringt de vaststelling zich op dat de verzoekster niet aantoonde dat het hele betoog omtrent de ontoereikende opvangvoorzieningen voor asielzoekers en Dublin-terugkeerders in Italië op haar specifieke situatie van toepassing is. De verzoekster toont met name niet aan dat zij daadwerkelijk een door de Italiaanse staat georganiseerde opvang nodig heeft teneinde een menswaardig leven te kunnen leiden. Ook daarom kan in voorliggende zaak bijgevolg niet worden vastgesteld dat de overdracht van de verzoekster aan Italië een schending zou inhouden van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat niet kan worden vastgesteld dat de gemachtigde op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke, dan wel willekeurige wijze heeft gehandeld om tot de bestreden beslissing te komen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

Ten slotte stelt de Raad vast dat de verzoekster haar bijkomende opmerking in verband met de steun die zij in België geniet die voortkomt uit het netwerk omtrent de heer Gülen, niet betreft op één van de in het middel aangegeven rechtsregels. De verzoekster beperkt zich overigens tot de loutere bewering dat er in Italië geen dergelijk netwerk en hulp voorhanden is. Dergelijke blote beweringen, zonder ze op enige wijze in verband te brengen met een rechtsregel die door de bestreden beslissing zou zijn geschonden, kunnen dan ook niet tot de nietigverklaring leiden.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van artikel 7 van het Handvest.

Het middel wordt als volgt onderbouwd:

“In de preambule (14) van de Dublin III Verordening wordt verwezen naar het feit dat deze verordening moet worden toegepast in overeenstemming met artikel 8 EVRM, het recht op gezins- en privéleven.

De mogelijkheid om een asielzoeker over te dragen aan een andere lidstaat, dus de toepassing van de Dublin III Verordening, dient conform internationaal rechtelijke verplichtingen te verlopen, in casu, conform artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 EVRM bepaalt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven, familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Verdragsluitende Staten zijn er toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

De beleids marge van verdragsluitende staten wordt overschreden wanneer zij geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds.

Onder artikel 8 EVRM kan de overheid zowel een negatieve verplichting hebben zich te onthouden van een inmenging in het recht op privé- en gezinsleven, als een positieve verplichting het privéleven en gezinsleven te waarborgen.

Zodra een asielzoeker toekomt op het grondgebied, zijn asielaanvraag geregistreerd ziet en een attest van immatriculatie krijgt dat zijn verblijf tijdelijk regelt begint de asielzoeker, die noodgedwongen volledig gebroken heeft met zijn privéleven in het herkomstland, aan zijn nieuwe toekomst en gaat hij betekenisvolle verbanden aan die hem toelaten weer 'mens' te zijn. Dat is eigen aan de situatie van iemand die plotsklaps alles heeft moeten achterlaten vanwege het feit dat zijn eigen autoriteiten hem vervolgen.

Verzoekster is direct beginnen Nederlandse les volgen, heeft hier een netwerk, een gastgemeenschap van andere Turkse onderdanen die tot het Gulen netwerk behoren, en haar man werd al aangezocht om op te treden als advocaat voor K. Y. m.

Verzoeksters man heeft hier samen met andere Turkse advocaten die zich in een gelijke situatie bevinden asiel aangevraagd. Ze hebben, wat erg logisch is, de uitdrukkelijke wens hun asielaanvragen samen te bestuderen en te coördineren. De behandeling van hun aanvragen in één land, door één enkele asielinstantie is bevorderlijk voor de kwaliteit van de procedure en waarborgt hun recht op asiel in de zin van artikel 18 van het Handvest van Grondrechten.

Dit netwerk is daarnaast uiteraard ook een bijzonder belangrijke bron van morele steun en maakt als dusdanig deel uit van haar echtgenoot zijn privéleven.

Verzoeksters echtgenoot en zij hebben hier een woning betrokken, contracten afgesloten met energieleveranciers en een bankrekening geopend.

Al deze elementen maken onmiskenbaar deel uit van het privéleven dat zich hier ontplooid heeft, in een situatie die moeilijk als onwettig verblijf zou kunnen geduid worden.

Verzoekster heeft op 7 oktober 2016 haar asielaanvraag ingediend. Hoewel een visumregistratie direct ter kennis komt van verwerende partij werd er nog gewacht tot 22 december 2016 om de bestreden beslissing te nemen, terwijl verzoekers ondertussen hier een privéleven uitbouwden.

Het is disproportioneel van verwerende partij om voor iemand in verzoeksters situatie zo lang te wachten om een bijlage 26quater te betekenen.

Lidstaten hebben een positieve verplichting onder artikel 8 EVRM het privéleven te respecteren, door een effectieve en toegankelijke procédure op te zetten om dat recht te beschermen, en een reglementair kader op te zetten dat een juridisch en bestuurlijk mechanisme in leven roept dat de rechten van individuen beschermt en zo nodig gepaste maatregelen neemt.

Verwerende partij schendt verzoeksters recht op een privéleven.”

2.2.1. Nogmaals wordt opgemerkt dat artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet oplegt dat het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen (moet) bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

In de mate dat de verzoekster zich beroept op een schending van artikel 7 van het Handvest, merkt de Raad op dat elke uiteenzetting hieromtrent ontbreekt. De verzoekster blijft geheel in gebreke om uiteen te zetten op welke wijze dit specifieke verdragsartikel *in casu* zou zijn geschonden.

Bijgevolg is het middel, in de hierboven aangegeven mate, onontvankelijk.

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoekster argumenteert dat de bestreden beslissing het recht op eerbiediging van haar privéleven en dat van haar echtgenoot schendt.

Het privéleven van verzoeksters echtgenoot is *in casu* echter niet aan de orde, daar deze in de voorliggende zaak geen partij is. De Raad heeft zich over dit privéleven bovendien reeds uitgesproken in de zaak met rolnummer 200.009.

Voorts merkt de Raad op dat het begrip 'privéleven' niet wordt gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, is dus een feitenkwestie. In dit kader dient er op te worden gewezen dat de verzoekster in de eerste plaats concreet aannemelijk moet maken dat haar in België opgebouwde banden daadwerkelijk onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekster betoogt dat het eigen is aan haar situatie dat hij bij zijn aankomst in België en de registratie van zijn asielaanvraag volledig heeft gebroken met haar privéleven in haar land van herkomst en dat zij betekenisvolle verbanden opbouwt in België teneinde aan een nieuwe toekomst te beginnen. Zij stipt aan dat zij direct Nederlandse les is beginnen vormen, dat zij hier een netwerk heeft – een

gastgemeenschap van andere Turkse onderdanen die tot het Gülen netwerk behoren en dat dit netwerk een belangrijke bron van morele steun is en als dusdanig deel uitmaakt van haar privéleven. Daarnaast geeft de verzoekster aan dat zij hier een woning heeft betrokken, contracten heeft afgesloten met energieleveranciers en samen met haar echtgenoot een bankrekening heeft geopend. Al deze elementen zouden deel uitmaken van het privéleven dat zij in België ontplooid heeft.

Hiermee toont de verzoekster echter nog niet aan dat het door haar opgebouwde sociale leven in België een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking van dit sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. Hierbij dient erop gewezen te worden dat het privéleven van de verzoekster zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin zij zich bewust was dat haar verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Wanneer dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). In het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk oordeelde het EHRM reeds, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

In casu kan niet worden vastgesteld dat de verzoekster, die blijkens de stukken van het administratief dossier pas in België is aangekomen op 16 augustus 2016, op de korte tijd dat zij in België heeft verbleven voorafgaand aan het treffen van de thans bestreden beslissing, dermate intense sociale of andere contacten met en in de Belgische samenleving zou hebben ontplooid om te besluiten tot een schending van het recht op privéleven zoals vervat in artikel 8 van het EVRM. De Raad benadrukt dat de bescherming van het recht op privéleven in de zin van voormeld artikel zich pas opdringt wanneer een vreemdeling verregaande en sterke banden heeft opgebouwd in het gastland die gedurende een langere periode worden bestendigd zodanig dat deze vreemdeling op duurzame wijze lokaal verankerd is in de samenleving van het gastland. Dit blijkt *in casu* niet. Bovendien maakt de verzoekster geheel niet aannemelijk dat zij in het land van bestemming, Italië, onmogelijk een sociaal netwerk zou kunnen opbouwen.

De verzoekster maakt het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM bijgevolg niet aannemelijk.

De verzoekster kan bovendien niet voorhouden dat de gemachtigde onredelijk of disproportioneel lang zou hebben gewacht met het afleveren van de bijlage 26^{quater}. Integendeel geeft de gemachtigde in de thans voorliggende besluitvormingsprocedure blijkt van een zorgvuldig optreden, door de termijnen waarin de Dublin-III-Verordening voorziet te respecteren. De verzoekster verliest met name uit het oog dat zij door de gemachtigde werd gehoord op 13 oktober 2016, hetgeen onmiskenbaar getuigt van een zorgvuldig bestuursoptreden. Daarnaast ziet de verzoekster ook over het hoofd dat de Belgische overheden *in casu* overeenkomstig artikel 21.1. van de Dublin-III-Verordening drie maanden de tijd hebben, na het indienen van het verzoek om internationale bescherming, om de overname te vragen en dat de Italiaanse overheden op grond van artikel 22.1. van diezelfde Verordening twee maanden de tijd hebben om dit verzoek te onderzoeken en erop te antwoorden. Pas wanneer na deze twee maanden nog steeds geen antwoord werd bekomen op het overnameverzoek, staat dit stilzwijgen in toepassing van artikel 22.7. van voormelde Verordening gelijk met aanvaarding van het overnameverzoek en houdt dit voor Italië de verplichting in om de verzoekster over te nemen. *In casu* werden deze termijnen ruimschoots ontmoet (de gemachtigde heeft *in casu* reeds de 12de dag na het indienen van het verzoek om internationale bescherming om de overname verzocht). De argumentatie van de verzoekster dat te lang werd gewacht met het betekenen van de bijlage 26^{quater}, kan niet worden gevolgd en zulks niet in het minst omdat de gemachtigde de termijn van twee maanden voor antwoord vanwege Italië op het overnameverzoek van 19 oktober 2016 diende te respecteren en zij zodoende slechts ten vroegste 20 december 2016 kon overgaan tot het treffen van de thans bestreden beslissing. De verzoekster kon dan ook geen beslissing verwachten voorafgaand aan die datum, aangezien zij dan van de gemachtigde zou verwachten dat hij de bepalingen van de Dublin-III-Verordening naast zich neer zou leggen. De verzoekster heeft derhalve geen wettig belang bij haar kritiek betreffende het “zo lang wachten om een bijlage 26^{quater} te betekenen”.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

C. DE GROOTE